

MESÉVILÁG.

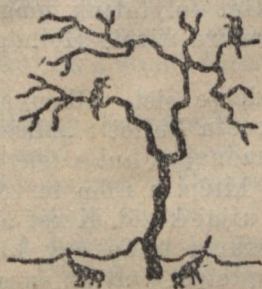
Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

KIS DIDERGŐK, FAZÓK.

*Szél ringatja a fa gallyát,
Rajt didergő kis madárka,
Olyan árván néz, tekintget
Szét — a pusztuló határba.*

*Fel-felcsipog nagy félénken:
— Hova repült a tavasz, nyár?
Hova lett a berek zöldje?
Hova — annyi fű, virágszál?*

*Hova lettek a tarlóról
A pirosuló buzaszemek?
— Az öreg nap mosolygása
Olyan bágyadt, olyan hideg!*

*Jaj! Akad-e, aki majd ha
Téltől üzve, fagytól verve
Rá-rászállunk, rá-röppenünk
Egy-egy fényes ablakszerre.*

*Fel-feltárja azt előttünk,
Kis kezével meg-megnyitja?
Vajjon lesz, ki az éhezők
Nyomorát majd csillapítja?*

*Szél ringatja a fa gallyát,
Rajt didergő kis madárka!
— Olyan árván néz, tekintget
Szét a pusztuló határba!*

Az égig érő fa.

En ugyan nem láttam a tetejét, gyermekek, de biztosan az égig ért. Ott zengett-bongott nagy bokros terebélye az udvarunkon. Csengett, muzsikált rajta a sok ezer levél, mint megannyi ezüstsíp furulya, mikor szél fuvintgatja. Egyik ágára hintát kötött fel Pista bácsi, az öreg harangozó, napestig ott hinta-pallintáztunk rajta.

— Hát ha még tudnátok, tubácskáim, hogy a tetejében maga a tündérr királykisasszony lakik, a hétfejű sárkány őrizteti tizenkét istrázsájával.

Folyt a szó Pista bácsiból a királykisasszony nagy tündérszépségéről, keserű bubánatáról. — Haj, de nem taládt senki eddig, aki érte jöjjön.

— No, ha nem akadt senki, majd megszabadítom én — villant meg a fejében, — megviaskodtam érte, ha kell, száz pokol ördögével.

Azon az éjszaka hiába hunytam le szemeimet, nem kerülte feléjük sehogy se az álom. Hallottam szüntelenül a királykisasszony keserű sirását, panaszos zokogását: — Nincs senki, senki, aki megszabadítson! Alig vártam, hogy másnap ott lehessenek az égig érő fa árnyékában. Mértém, kémmelgettem a szemeimmel, hogy tudnék én ősles törzsére felkerülni. Délután aztán, mikor a mezőre kikocsizott a ház, előhúztam a kisebbik lajtorját, nekítámasztottam az égig érő fának s Isten kezébe ajánlva lelkemet, ahogy az már a mesékben szokás, mekirugaszkodtam. Másztam, kapaszkodtam, amíg tartott a lajtorjából, azután nem tudtam, mitévő legyek. Néztem jobbra, néztem balra, mindeütt vastag, kénges ágak, egyiket el is értem a tenyeremmel. Amint így fongolódom, egyszer csak zsupsz, kicsuszamlík a lajtorja a lábaim alól és elterül a földön. Félelmetes csönd lett. Ott gubbasztottam az égig érő fám, körülöttem zizegtek, sugdosódtak a levelek, elrikácsolta magát egy-egy megrebbent, megriadt madár. — anra iszonyuan megijedtem. Szerettem volna kiáltozni is, de nem jött torkomra a hang, csak átöleltem görcsösen a vastag ágat. Hirtelen valaki megszólalt a fám.

Emberszagot érzek!
Ki az? szolgám mézd meg!

— Nagy ég! — rökönödtem meg, itt rólam van szó bizonyosan. — Mit csináljak? Összekuporodtam, amennyire csak lehetett, visszaszoritottam még a lélegzetemet is, de csak megszólaltak a hangok újra a fejem fölött:

Itt mozog ni, erre látjuk!
Tüstént előráncigáljuk!

De már azt nem vártam meg! Huss, leugrottam az égig érő fáról. Koppant a fejem, sajgott a tenyerem, megpróbáltam nagynehezen feltápászkodni. Sehogy se ment. Kinyitottam rémülten a szemeimet: Nem bizony, ott fekiidtem az ágyban, a paplannal lekötözve. — Oda kezem, lábam, kitért az ugrásban! — jajdul-tam fel.

— Ugy bizony, könnyen, ha nem szedünk fel — szólalt meg mellettem valaki.

— Honnan? — riadoztam a hangra.

ENGELSMANN SOMA FIA
CÉGT.: ENGELSMANN JÁNOS
cipőraktára
Szeged, Széchenyi-tér 6.

— Az ágy alól, fiam, ahová lepottyantál.
Ez már az édesapám hangja volt, megismertem.
Ott állt előttem, meleg tenyerével végigsimogatta a homlokomat:

— Többet nem kapsz gyümölcsöt vacsorára. Attól olyan rosszak az éjszakaiid!

— Hát csak álom lenne az egész? — fogott el magamban a tamáskodás.

— Az éjgig érő fára akartam kapaszkodni — szóltam egy kicsit röstelkedve.

Apám válllat vont.

— Ne kapaszkodj te addig, édes fiam, ameddig el sem látsz. Annak mindig esés a vége.

Bizony esés, gyerekek! Aki túlmagasba akar kapaszkodni, rendszerint tulságosan alacsonyra jut!

Andor bácsi.

ŐSZI FELHŐK AZ ALKONYÉGEN.

Valami temetésről jönnek.

Mosolyuk késő, szálltuk fáradt,
S valami messzi, más temetésre
Vonszolja őket bús álomszárnyak.

„Nagy-nagy terhét az őszi könnynek
Égő szemem már alig bírja.
Bocsánatfelhők, tisztulásfelhők
Ez alkonyegyszer fakadjunk sirva.“

Mennek. Veresből pir lesz, mályva,
Magasan és süketen szállnak,
Hajtja őket elsírhatatlan
Valami örök, óriás bánat.

(Erdély.)

Csanády György.

VÁLTOZÁS. Jelen számmal lapunk uj, negyedik előfizetési negyedéve kezdődik. Felkérjük azon előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, hogy előfizetésüket sürgősen megújítani sziveskedjenek. Egyben sajnálattal jelentjük, hogy a nyomdai árak legutóbbi 25%-os, majd 21,6%-os emelkedése következtében lapunk előfizetési árát mérsékelten felemeltük. A negyedévi előfizetés ezután 180 kor., félévi 360 korona. Egyes szám ára 30 korona.

Az Uj Élet kiadóhivatala.

UJ ÉLET a legmagyarabb hetilap!

Legszebb karácsonyi ajándék
Cserzy Mihály (Homok)
legújabb könyve:

Az öreg Szeged.

Megjelent az „Uj Élet“ kiadásában.
Kapható minden könyvkereskedésben.
Megrendelhető lapunk kiadóhivatala
utján is. Ár 100 korona.

IL DUOMO.

(Vége.)

Másnap délben félbeszakad az építkezés. Sokan vannak már, akik a kirótt munkát épen elvégezték, ujat, hogy kapjanak, keresik a vezetőt. Nullissimit ma senki sem látta. Hm. Az efféle nem fordult még elő. Délután pihen már minden munkás. Sforza jön és jelentik neki, hogy a bolondja eltűnt. A nagyur dühös: hogysisne, egy ellopott nap. No mindegy, holnapra előkerül. Összekutatják az egész várost, s a bolond nem kerül elé. „Hát folytatjuk magunk a munkát. Kár volt azt bolondra bízni. Holnap folytatjuk tovább.“

Dei Tibaldi sietve siet alkonyatkor a félreeső helyre, ahová áldozata hullott: „Majd elfeledtem“ — sziszegi, s a harmadnapos hulla felé hajlik, mely rohadni kezd már s kitépi a Dóm tervét annak göresösen összeszorított ujjai közül. Kezét azonban hirtelen visszakapja, megszurta talán egy kiálló szeg, vagy — ó, csak egy légyesipés volt az egész. Hazasiet, s a kandallóba veti a gyüölt pergament. Aztán felcag elégedetten: „Aha. És most majd én jövök.“

Sforza kivételt tesz a következő nappal: éjszakaizik, vagyis nem fekszik le reggel. Folytatni kell a munkát. Dei Tibaldi jelenti alázattal, hogy ő terv nélkül dolgozni nem tud, a terv pedig készítőjével együtt tűnt el. És gunyosan mosolyog hozzá. Sforza int a háznagynak: Nem tesz semmit, több példányban megvan neki a terv, egyet kihozat. Az építész sápadtan veszi át, rekedten rendelkezik: ezt ő nem várta, ezt ő kifelelte a számításból. És abban a pillanatban elhatározta, hogy este eltávozik innen örökre.

A munka folyik. Meleg verőfény özönli el az állványok sorát, s hevit a kő. Tán senki sem érzi úgy a meleget, mint dei Tibaldi épen, s maga is csodálkozik rajta, hogy van az, hogy ma olyan gyöngé az ő kolosszus termete; vagy ma talán melegebben süt a nap? Eltámoelyog s ledül pihenőre. Egy óra múlva nem bír fölállni, kezére támaszkodnék, s akkor veszi észre, hogy egész karja földagadt, lila. Hazaviteti kinosan magát, kupaszámra issza a vizet, estére szivéig ér a lilaság, éjféltre meghal, mivelhogy abban az időben a Sforza udvari orvosa sem ismerte még a hullamérgezést.

Másnap a szag elvezeti a pihenő munkásokat és megtalálják a Nullissimi holttestét. Sforza megérti a két eset kapását, istenitéletnek nevezi s ötödnappal a velencei király építésze vezeti már tovább a munkát.